

Sygn. akt V CSK 170/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku B. M. i T. B.

przy uczestnictwie J. B. , E. B. i R. B.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w O.

z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestników kwotę
1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, wskazali, jak się wydaje, oczywistą zasadność skargi oraz istnienie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Skarga nie jest oczywiście uzasadniona, choć zgodzić się trzeba, że omyłką jest orzeczenie o „wniosku” o zasiedzenie, a nie o „wnioskach” o zasiedzenie - wnioskodawcy złożyli samodzielne wnioski, które jednak zostały połączone do wspólnego rozpoznania. Nie ma to jednak znaczenia dla *meritum* rozstrzygnięcia. Podobnie kwestionowanie wadliwej opłaty od apelacji powinno być podniesione na etapie postępowania apelacyjnego. Gdy natomiast chodzi o istotne zagadnienie prawne, to skarżący nie sformułował go prawidłowo, zgodnie z wymaganiami wynikającymi z orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie wyraził go mianowicie w stosownym pytaniu ani nie wskazał rozbieżnych orzeczeń czy wypowiedzi doktryny. W szczególności nie budzi wątpliwości dopuszczalność połączenia w tego rodzaju sprawie wniosków do wspólnego rozpoznania i tego konsekwencje, w szczególności samodzielność spraw wszczętych poszczególnymi wnioskami. Okoliczność, że w zaskarżonym orzeczeniu jest mowa o jednym wniosku, oznacza jednak tylko omyłkę pisarską, a nie stanowi pretekstu do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.